

Spilfører: "Så skal jeg be' om klør es, - nej en lille klør".

Må spilfører ombestemme sig? Det må han som hovedregel ikke. Men der findes en paragraf i bridgelovene som omhandler spørgsmålet, og den kan der godt være anledning til at lære sig. Reglen gælder mest spilfører. Det sker jo næppe for en modspiller, at han spiller et kort ud eller til, fortryder det og tager det tilbage og spiller et andet kort. Heldigvis for det, for det må han selvfølgelig ikke. Men det sker faktisk ikke så sjældent at spilfører nævner et kort på bordet, fx ♣E, og derefter fortryder og siger noget i retning af: "Nej, en lille klør, selvfølgelig". Eller han skal spille ud fra bordet: "♣9, nej, jeg mener ♦9".

Reglen er at *en spiller må rette en utilsigtet angivelse, hvis det sker uden tænkepause*. Det er indlysende at reglen handler om, at spilfører ikke må fortryde og spille noget andet end nævnt. Er ♣E nævnt, er den også spillet. Et eksempel:

♠ED

♠2
Spilfører spiller ♠2 fra hånden og beder samtidig om ♠D. Nu lægger Vest imidlertid ♠K til, og spilfører siger uden pause: "♠E, naturligvis". Her vil turneringslederen dømme, at spilfører havde intentionen at knibe Vest for kongen. Han agtede altså at spille damen, og så er ♠D en tilsigtet angivelse, og ♠D skal spilles. Surt for spilfører, men han kunne jo bare tage sig tid til at spille sine kort omhyggeligt!

♠98752
♥52

Et eksempel til: Syd er i 4♠. Vest spiller hjerter ud til ♥E, K og D hos Øst. På bordet ligger 2 hjerter og 5 trumfer med ♠9 som den højeste. Da spilfører ser ♥D spiller han sin sidste hjerter fra hånden og siger i det samme "trumpf!"; men fra Vest kommer nu ♠T, og spilfører siger nu "nå, så en lille klør da". Turneringslederens afgørelse: Tilspillet af en trumf fra bordet var tilsigtet, og ♠2 skal spilles til stikket.

♠EKDB
♥T83

Men man behøvede jo ikke den paragraf hvis det altid og uden undtagelse var forbudt at rette et ud- eller tilspil. Derfor et eksempel på det modsatte:

♦K65
♦9

♦EBT872
♦D43
Lad os sige at spilfører i en sparkontrakt har trukket alle trumfer og derefter går i gang med sin fine ruder sidefarve. Han spiller en lille fra hånden mod bordets ♦Kxx og glæder sig til de mange afkast af småkort fra bordet han sidenhen kan komme til at få. Derfor kommer han til at bede om "en lille" fra bordet. I samme åndedræt retter han til "nej, ♦K, selvfølgelig!" Turneringslederen bliver selvfølgelig tilkaldt, og han spørger hvad spilfører havde i tankerne og spilfører forklarer som det var, at han havde nogle småkort i andre farver i tankerne og derfor kom til at bede om "en lille" fra bordet. I det tilfælde accepterer turneringslederen forklaringen og tillader at ♦K spilles til fra bordet. Den første angivelse må anses for utilsigtet og rettes uden tænkepause.

Nu kan det jo være at Øst når at lægge ♦D til ♦5 fra bordet. Det kort må han nu tage tilbage på hånden og *det er ubeføjet viden for spilfører* at han har det kort. Det kan være svært at fastslå om spilfører nu også ser ganske bort fra denne viden, men i det tilfælde her er det let nok: Uden viden om damens placering er det med odds i næste stik at toppe ♦D ud (eight ever, nine never!). Og spilfører må ikke nu spille mod odds og knibe damen ud. Han må op på esset i stik to, så det kommer selvfølgelig ikke til at koste Øst et stik på ♦D at han således blev lokket til at vise den.

Men hovedreglen er altså, at når spilfører har nævnt eller peget på eller berørt et kort på bordet, så er det spillet!